

1. O, nu-i de-a-juns că mo - li - ma u - ci - de, Și nu-i de-a-juns că-și plim-bă-n soa-re dri-
 5 cul, Nu, nu-i des-tul că sea - mă - nă ni-mi-cul, Dar tre - na ei de
 9 vraj - bă ne di - vi - de.

1. O, nu-i de-ajuns că molima ucide,
 Și nu-i de-ajuns că-și plimbă-n soare dricul,
 Nu, nu-i destul că seamănă... nimicul,
 Dar trena ei de vrajbă ne divide!

2. Se moare? - întrebăm- sau, nu se moare?
 Și dacă „da”, câți mor? Și cum? Și unde?
 Și cum lumina pare că se-ascunde,
 Ne dăm în cap cu semne de-ntrebare.

3. Purtând în suflet și-ndoieli și groază,
 Ne plângem morții și-așteptăm răspunsuri,
 Dar, printre-atâtea alte neajunsuri,
 Durerea noastră se... politizează!

4. În pieptul ars, o boală ne sufocă
 Și căutăm cu-nfrigurare leacul;
 Rămâne, însă, peste tot, „caimacul”:
 Minciuna, taina, starea echivocă.

5. Deschide, Doamne, -a harului fereastră
 Și toarnă peste oameni vindecare,
 Dar să-țelegă bine fiecare
 Că pacea lumii este treaba noastră,

6. Că vom scăpa de intrigi și minciună
 Făcând să crească dragostea de semeni,
 Că nu ciocniri cu scânteieri de cremeni
 Ne duc spre-o lume... cu ceva mai bună.

7. Va trece molima, cum se duc toate,
 Să nu lăsăm să crească învrăjbirea,
 Căci numai cultivând din plin iubirea
 O vom trăi și în eternitate!